

Law and Lore: Costumes in Judaism

1) Shemot 28:43; Rashi

These [garments] must be worn by Aharon and his sons whenever they come into Tent of Meeting, or approach the altar to serve the Holy [sanctuary], in order that they not bear iniquity and die. It shall be a perpetual statute for him and for his descendants after him. (**Rashi- and die:** while lacking [the proper] garments is liable to death [by the hands of Heaven]).

2) Ramban (R. Moshe b. Nachman, Spain, 1194-1270)

For honor and for splendor: That he should be honored and glorious with honorable and glorious clothing, as the verse states (Isaiah 61:10), "as a groom who ministers in glory" - as these clothes were the clothes of royalty. Their likeness was worn by kings during the time of the Torah...

3) Sefer HaChinukh #99 (Spain, 13 c.)

משרשי המצוה. היסוד הקבוע לנו כי האדם נפעל לפי פעולותיו ואחד מחשבותיו וכוונותיו, והשליח המכפר צריך להתפיס כל מחשבותיו וכוונותו אל העבודה, על כן ראוי ללבוש בגדים מיחדים אליה. שכשיסתכל בכל מקום שבגופו מיד יהיה נזכר ומתעורר בלבו לפני מי הוא עובד. וזה כעין תפילין שנצטוו הכל להניח בקצת הגוף שיהיה לזכרון מחשבת הכשר. ואף על פי שגם הכהן היה מניח תפילין, לגדל ענינו היה צריך גם זה.

4) Sefer HaMitzvot (R. Moshe b. Maimon, Egypt, 1135-1204), Aseh #33

The 33rd mitzvah is that the kohanim are commanded to don special garments for dignity and beauty, and only thereafter to serve in the Temple.

The sources of this commandment are G-d's statements (exalted be He), "Make sacred garments for dignity and beauty for your brother Aaron"; "Bring forth his [i.e. Aaron's] sons and dress them with the tunics."

The priestly garments referred to are the eight worn by the kohen gadol and the four worn by a regular kohen.

5) Hasagot HaRamban L'Sefer HaMitzvot LaRambam, Aseh #33

לא ראיתי לבעל ההלכות שימנה אותה אבל מנה בלאוין (אות סח) מחוסר בגדים ששימש. ודעתו זאת לומר דכיון דאין בלבישת בגדים שלא בשעת העבודה שום מצוה אינו אלא הכשר העבודה שאם עבד בפחות מהן או ביותר תפסל עבודתו. והנה הוא חלק ממצות העבודה אם עבד בה... ואמנם דעת הרב בבגדים יותר מחוורת למנותם גם בכלל מצות עשה כי בעבודתם מקיים מצוה מוסיף על השתמר מן הלאו.

6) Talmud Bavli, Shabbat 31a

There was **another incident involving one gentile who was passing behind the study hall and heard the voice of a teacher who was teaching Torah to his students and saying the verse: "And these are the garments which they shall**

efod, make: A breastplate, and an [] and a robe, and a tunic of checkered work, a mitre, and a girdle” (Exodus 28:4). The gentile said: These garments, for whom are they designated? The students said to him: For the High Priest. The gentile said to himself: I will go and convert so that they will install me as High Priest. He came before Shammai and said to him: Convert me on condition that you install me as High Priest. Shammai pushed him with the builder’s cubit in his hand. He came before Hillel; he converted him.

Hillel said to him, to the convert: **Is it not the way of the world that only one who knows the protocols [] of royalty is appointed king? Go and learn the royal protocols by engaging in Torah study. He went and read the Bible. When he reached the verse which says: “And the common man that draws near shall be put to death” (Numbers 1:51), the convert said to Hillel: With regard to whom is the verse speaking? Hillel said to him: Even with regard to David, king of Israel. The convert reasoned an [] inference himself: If the Jewish people are called God’s children, and due to the love that God loved them he called them: “Israel is My son, My firstborn” (Exodus 4:22), and nevertheless it is written about them: And the common man that draws near shall be put to death; a mere convert who came without merit, with nothing more than his staff and traveling bag, all the more so that this applies to him, as well.**

The convert came before Shammai and told him that he retracts his demand to appoint him High Priest, saying: **Am I at all worthy to be High Priest? Is it not written in the Torah: And the common man that draws near shall be put to death? He came before Hillel and said to him: Hillel the patient, may blessings rest upon your head as you brought me under the wings of the Divine Presence.**

7) Ein Ayah (R. AY Kook, Israel, 20th c.), Shabbat I, 31a

קמה. בא לפני הלל, גייריה. אם כי בעצם הזדמנות המקרה להתעורר לחפץ טוב אין זו עדות על יתרון הכשרון לטוב שבאדם הוא, אבל מצד ההשגחה העליונה, המסובבת מאדון כל, אל דעות אשר לו נתכנו עלילות¹, אין ספק בדבר שאין שום מקרה שאין לו ערך ראוי להתבוננות. ע"כ נחשב ג"כ המאורע שדוקא זה האיש יעבור אחורי ביהכ"נ בעת לימוד זה הפסוק, ודוקא על ידו יתעורר לרעיון גדול כזה, להתגיייר, אפילו עם היותו מיוסד על יסוד מטעה שהוא להיות כה"ג, מ"מ אם לא היתה כנפשו נטיה גדולה לטוב ולאמת לא היתה באה לידו זו ההזדמנות. גם איש כזה אשר כמובן לא חסר כבוד ג"כ במצבו, אם לבנו נוטה לחמוד לכבוד הנמשך מפאת עבודת אל אמת, אות הוא שגרעין אהבת ד' ועבודת אמת נמצא בלבבו, אלא שהוא מעורב בסיגים רבים מאפס לימוד וחינוך. ע"כ הלא החובה מתגדלת מבלי לדחותו, ולהתאמץ לצרף סיגיו עד אשר הנטיה הפנימית שבו לתמדת אהבת עבודת ד' תצא צרופה כזהב בעצם הטהרה.

יעשו חשן ואפוד, אמר הללו למי, א"ל לכה"ג, אמר אותו הנכרי בעצמו, אלך ואתגייר בשביל שישוימוני כה"ג. לפעמים צריך להכיר כח יתרון באדם בשביל שמפנה לבבו אל הטוב והאמת, אע"פ שאינו מוצא את האמת מפני סיבות המונעות, אבל הרצון המתילד בלב לדרוש את הטוב גם הוא דבר טוב ונכבד. לא כן הוא לכאורה אדם שמצד איזה מקרה סיבה לקוות מכזה תוצאות נכבדות. והנה זה הנכרי לא הלך לדרוש את ד' מחפץ לב והלך נפש, כ"א מקרה נודמן לו שעבר אחורי ביהכ"נ ושמע קול סופר. גם המקרה לא הצליחו להעמידו על נקודה שהיא באמת יסודית ואמתית, כ"א הוברק לפניו ברק חיצוני של מלבושי כהן גדול וכבודו החיצוני. והנכרי הוא, בהיותו כפי הראוי לשער ממרום עם הארץ, חשב שהנה דרך לפניו לרכוש לו כבוד וברק חיצוני שאליו יתאוה מאד, וכזה טעה בתכלית גם בתוצאות הענין. ע"כ לא הי' ראוי לשום אליו לב לפי הראוי בשורת המשפט.

8) Esther 8:15

And Mordecai left the king's presence with royal raiment (בְּלְבוּשׁ מַלְכוּתִית), blue and white and a huge golden crown and a wrap of linen and purple, and the city of Shushan shouted and rejoiced.

9) Shulchan Aruch 696:8; Eliya Rabba

רמ"א: ומה שנהגו ללבוש פרצופים בפורים, וגבר לובש שמלת אשה ואשה כלי גבר, אין איסור בדבר מאחר שאין מכווין אלא לשמחה בעלמא; וכן בלבישת כלאים דרבנן. וי"א דאסור, אבל המנהג כסברא הראשונה. (אליה רבה סימן תרצו:טו - ובכנסת הגדולה [נתן] טעם לרמז למנהג שלנו בשינוי בגדים חשובין, אפשר זכר למרדכי שיצא בלבוש מלכות).

10) Dvar Yerushalayim (R. Yoel Schwartz, Israel, 20th c.) Esther Ch. 9

לאסתר. ומתנות לאביונים – לשני אביונים, גם כאן חשוב הריבוי – שני אביונים – שאם נותנים רק לאחד אין הענין ניכר דיו. יש אומרים, שהחיוב המיוחד בפורים, זה משום שנותנים זאת לעילוי נשמת משה רבינו – שהצטרף עם מרדכי בתפילה, לבטל גזירת המן כמבואר בפרק ד' א', הלשון "מתנות" – מורה על חיוב – לעשות זאת בדרך כבוד, ויתכן גם, שלכן מתחפשים בפורים שיוכלו אלו שמתביישים – לבקש, לבוא בתחפושת, כדי שלא יכירום, ויקבלו מתנות לאביונים, באופן שלא יתביישו לבקש.

11) Ohev Yisrael (R. AY Heschel, Poland, 18th c.), Purim

ע"ד משל מי שמשנה בגדיו הראויים לו תמיד לפי ערכו ולובש בגדים אחרים אשר אין דרכו בכך אזי נעשה לחוק וחדוה לכל הרואים אותו וכמו שאנו רואים צימני הפורים כאשר איש יהודי משנה תלבושיו ולובש בגדי אשה [*או עכו"ם] נעשה שמחה וחדוה על ידי זה וכשרואים כל ימות השנה את האשה [*או העכו"ם] צעצעים שמלובש כ"א צבגדיו הראויים לו אין שום שמחה. אמנם עיקר השמחה בא מחמת ההשתנות מדבר אל היפוכו. וכן הנס הגדול של פורים והשמחה הוא ע"י ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים גו' (אסתר ט) ופור המן נהפך לפוריו.

12) Shu"t Shevet HaLevi (R. Shmuel Wosner, 20th c., Israel) v. 10, O" C #18

א. אשר שאל, בענין אשר הרצה טהגים בתחפושת בפורים החלפת בגדים כגון ליטאי עם שטראמל או להיפך אם מותר להתפלל בזה תפלת מנחה או מעריב, עפ"י המבואר או"ח סי' ז"א שצריך דרך שעומד לפני אנשים חשובים. הנה לדעתי אין חיצונית המלבוש קובע אלא אופן עמדו לפני השי"ת בתפלה ע"ד המבואר סי' ז"ח דיחשוב כאלו שכינה כנגדו, ועומד לפני מלך העולם ועוד ועוד, וכיון שמתפלל ע"פ הלכה והוא מטוסה כהלכה, ואינו עושה שום שחוק אין נפ"מ באזהרה כנגד עומד.

13) Talmud Bavli- Chulin 139b

Where is Esther alluded to in the Torah? As it is written, "I will surely hide [my countenance on that day]" (Devarim/Deuteronomy 31:18).

14) Rabbi Akiva Tatz, Worldmask, p. 205

Purim is the time of masks; God has gone into hiding in Jewish history, He has donned a mask. But He is not distant; if one is distant he does not need a mask to avoid being identified, the distance achieves that. No, a mask is necessary when one is very close and yet wishes to remain hidden.

The world is His mask; nature hides His Presence. But this same world, this same nature, needs only to be peeled back to reveal its Source. The ordeal is doubt; all may appear coincidental, and the Amalek ideology may be found in the culture of today - nothing has absolute meaning or value, all is accident. The mask is heavy and convincing. But that should not deter us from our function, the function of revealing the Reality behind the mask.

15) Pachad Yitzchak (R. Yitzchak Hutner, Israel, 1906-1980), #33

קושית הגמרא אמאי אין אומרים הלל בפורים. תירוץ הגמרא קריאתה זו היא הלולה. דהיינו שע"י קריאת המגלה יוצאים חובת אמירת הלל. ומבואר במאירי דבר חדש מאד דאם אין בידו לקרות את המגלה מחמת איזה סיבה שתהיה הרי הוא מחויב באמירת הלל. ובודאי שדעתו של המאירי בזה היא דעת יחיד שהרי לא הוזכר בפוסקים שום ענין של הלל בפורים. ולקושטא דמלתא דבר זה טעון הסברה, דהרי מתוך דברי הגמרא שקריאתה זו היא הלולה, יוצא מפורש, שרק ע"י קריאת המגלה הוא מקיים חובת הלל; א"כ, מהיכי תיתי יפטר מהלל ע"י שהוא אנוס במגלה? ונראה בזה דהרי המחייב של אמירת ההלל הוא המאורע של הנס, וא"כ טיבו של ההלל הוא בהתאם לטיבו של מאורע הנס. דאם הנס הוא נס גלוי או גם אמירת ההלל היא אמירה גלויה, של הלל גלוי, אבל בנס נסתר [אסתר מן התורה מנין שנא' ואנכי הסתר אסתיר] או אמירת ההלל היא אמירה באתכסיה של הלל גנוז. קריאתה זו הלולה. ואין הכוונה בזה דהמגלה היא במקום הלל, אלא המגלה היא מין הלל בפני עצמו, דהיינו הלל טמון מבפנים בתוך קריאת מגלה מבחוץ. ואשר על כן, אם הוא אנוס על קריאת המגלה הרי הוא אנוס גם על ההלל.